

Handwritten title or header, possibly "Lögfræðingurinn 1874"

23. Djóðhátíðin 1874.

8 blöð qto.

*Árið 1874 mun vera höfðgætt fjórhátíðin, sem hefur verið
áætlað með almennum fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
vaxandi viðhaldi og því þessum stöðu til.*

*Þá var talið, að við þessum ári væri talið þess fjórhátíðar- og land-
þá væri vægjað og minnað þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
þá væri þá þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
til þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
þá væri þá þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
til þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
þá væri þá þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
til þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
þá væri þá þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
til þess fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess*

*Árið 1874 mun vera höfðgætt fjórhátíðin, sem hefur verið
áætlað með almennum fjórhátíðar- og land- og vaxandi hlöðum og þess
vaxandi viðhaldi og því þessum stöðu til.*

Gjót hátiðin 1874.

Árið 1874 mun vera hið fyrsta gjóthátíðarár tíman íotunglu fjáðar, sem tínn hefju minnst með almennum fjóðarfagnadi mun laud allt, þá svo miklu leyti sem fjóð vauð viðkomid of spú tímann stóðu til.

Þá var talið, að eitt fjóðmál ári vori tíðin frá upphafi Fílandsbýggðar, of þótt þá vori margt að minna st frá tíðnum árum of öldnum, ymist gíðs eða illa, þá mun þó þess flestra landsins barna hafa höfð fjóðmál vora augnum til þannandi ára, of þessan reyni að gleymska fjóð, en tínn rýfjádi upphafin sér frá mikilvinnu tínnu of nídun þótti veind hafa, en þótt fremur stíjíd í stóttu of strengt þess hátt, að láta það allt, bæði gótt of illt, verða sér til leiddreininga of lórdóms, enda vauð það svo, að þótt þegar tótt að rofa fjóðin bætti of bjartari fram tíð í flestum eða öllum málum. Þetta er almenninji í dag enn svo skunnugt, að þess er að fara um það fleiri orðum.

Adalhátiðahöldin fóru fram, sem skunnugt er, að þingvöllum, við hjarta-stúð tíman íotunglu fjáðar, tínn 2. ágúst 1874 of síðan hér of þar á ymsum stóðum vísuvar um laudid. En hvað þar frá fram eða hver heit vori gjóð við að þann hátiðahöld, er mér, sem vorklæpt er eigi skunnugt, enda stótti míj aldru of athygli til þess, að gjóð mér þó grein fjóðin frá sem ég vís vildi óska að ég hefði getað gjótt; en ég var þá svo ungur, að eina gáa að aldri dajinn eftir adalhátiðis dajinn. Þó er mér enn íferi ten minni ymistlæpt - of allt gótt, frá þess dajni, þótt eigi geti hann viðburðislaus hallar frá þess stóð of stóðu sem ég þá dvaldi á, fjóð frá mér fóru í þingvöll þessan dag in býggðarlagi vinnu of höfðu fjóð engin tíðindid þaðan að flytja. Að þetta, sem að ofan er ritat, að vera nokkur tínnar inn gangur að fjóð lítla sem ég get sagt um þessan meiridag íot. Fjóðarinnu, of bíd of mér að minna, hversu ungur ég var. Afþóttum vinn fjóð fremur vorklæpt. Þetta til grámo.

Sunnudagurinn 2. ágúst 1874 var upp höndur og fagur, með hvassvindi og
 norðri. Allis, sem vettlingi gáta valdið fóru til Kirklju að Stokkseyri. Þrostur
 þar var þó séro Gisti Thorarson og hafði hann flutt þangað það vor. Þaða
 hans þremur dög - en hann var radduinn góður og söngurinn hinn best- þótti
 með afbrigðum god, en vitaulega man ég ekki eitt einasta orð úr hans. Þy þessu
 annað að hugsi: það var söngurinn.

Þjánni sat. Þálsson í Gótu (bróðir minn) var þó 17 ára að aldri (7. 10. júní 1857) hafði
 oft sálmásöngs-lögin með bestu söngmönnum söluarinnar og man ég helst
 eftir þessum: Gistu Gistasoni í Stórahranni, þóður bróður minn, en hann hafði
 þá nokk mág á áður verid forðungvari Kirkljuinnar og felid úd frá stálfi og föður
 sínum, Gistu Þorjólssyni. "Gisti í Hórum" var afbragðs góður söngmaður en hafði
 fram að þessu sungid á einu, "gömlu lögin". Þó var þó fánur þóður bróðir
 minn, en síðan bjó að hlíðar enda, en úr átti hann í Ósýrarnesi, hjó Gínni móður
 bróður minn, meðal söngmanna og enn mäs enn í minni hinar feigju og þessu
 raddis þessara fer emenningu, Bjarna, Gistu og Jóns. Þó voru þar og þeir bróður
 Gætturinn og Jón Þorbjólssynir frá Ósýrarnesi, Jón bróðir minn (þó 20 ára) og
 síðast en ekki sízt, þóður Guðmundson fyrv. sjólmáður og synir hans einu á
 þessu, sem ég man eigi úr hverri vortu og latur þýrður Thorarson, sonur prestsins.

Lögin, sem sungin vortu, man ég úr ekki velt, en þau vortu eigi áður þessu af-
 merkningi og fyrir þá sótt, að þau vortu úg, þá þau eflandi höft misri áhrif á mig
 en ella. Þy man að einu þessu lög og þótti þau svo áhrifa mikil og þó var að ég
 minni íst ávalt síðan þessu stundar en ég heyrði þau í fyrsta sinni, þó en þy
 ég heyrði þau: Þóttu vortu drottinn, þinn líka sams föður í haldinu.

Áir og síð ég er í vortu.
 Ó, syni þarinnu drottinn þess safuadu líjott.
 Þinn minstunn, ó, þú, en sem þinninnu há.
 Þinn þuggun og vortu (Ó, sanetissinnu! Ó, þessinnu) ó, fl.

Redutexti þrösta mun höfa verið valinn þennan dag um land
allt, = þar sem messað var, en það var fyrri skipt ad alltað þar sem þeir
yrði við kerid, = sem var 9. s. d. e. Trinitatis, 90 salmar Davíðs, 1-4
vers. Í Reykjavík fóru fram 3 messur þennan dag.

Konungurinn Chr. IX kom til Reykjavíkur 30. júlí, í hersteiginum? Jyl-
land og var hersteigið Hejndal verndarsteigi hans.

Vadráttan um fjötta leyfi var Kaldrausaley og 2. ágúst var víð
Stólpark af norðri, ein þenn í Reykjavík. Veturinn 1807 í
effri var háður.

Hátíðahöldin í Reykjavík vissum ver þar eystra lítið um, en
fundin, sem haldin voru í tilfinni af þeim og hátíðasamkomur
fóru fram dagana 5.-7. ágúst og hafði þessum 13. apr. um vorið verið
gefnar út dröfþýsingar um fundina, samkomur og fyrirkomulag
þeirra.

Víðsvegar um landid voru og fundin haldin og samkomur nokkru
fyrri, s. d. myndr. 2. júlí og sama dag í Stykkishólum, í þingeyri
Reynistad, Oddeyri og Akviki og Hallormsstad, og 11. júlí í Godfjöldi.

Þverniq sem í þeirri stáid, ad Þjarni sí. bróðir minn hefti eigi náð
"í nýtt lag", sem hann var und þessu dagana, svo fundir og ad hann
gefti þess þad söngmáttur og notad 2. ágúst. Gjald, ad þonnu þafi
eigi boist þad fyr en einum ad þeim dagnum idur summan in Reykjavík,
en þi var elhert hljóðfari (orgelur Hannarinn), til þess ad auðveltan. vori ad
hannu þad og þi helst med allum róðnum.

Ein "Nisinn" í Eyurballei (þi Thorgrinnur) var Forteyrinn, og þangdfor
Þjarni und lagid (eigheld ad þad þafi verið kvöldid 1. ág.) til þess ad

l'atna leiba þad fyrir sig i þad hljóðfori. Þegar hann kom aftur, heyrði
 ég hann segja: Það er minn fagur og hátíðlegur, svo, að ég er viss
um að það verður fjórðag okkar fírfendinga; en það er svo er þetta með-
 ferðar, að það er elst barna-mjófori: Það er minn svo háar og þinn vagn
 svo djúpar, að þú þess að lajð mjóti síni, þarf að burtu góða singumum,
 og milli ofingur, sem ómögulegt er fyrir okkur, einu og þinnu er
 nauðum, að vithaga, enda etabliert hljóðfori fyrir laudi." Á þessum með
 þaladi hann við singumum sína, sem voru að ofa lajðis, sem sungin voru,
 sunnudagsmorgunum 2. ágúst, um kl. 9-10 1/2 á laugur.

En hvaða lajð var svo þetta, minn fagur og hátíðlegur lajð? Það var
 lajð: O, gúð voro lands!

Þú heyrði svo elsti lajð fyr en ~~þetta~~ árið síðar og þú i "Húsinu" i Eyran-
 bakka og vart mjög hrifinn af, sem og mögu öðru, er ég heyrði þar þann
 dag, 16. Október 1875 og ég hefði eflaust minnst i annars fótur.

Þetta voru minni stóðir dýgar fyrir mig, þótt ungur voru, en árið um
 sunnudagum 2. ágúst, máttu meðfram vagna þess, að mér fannst þó, að
 vartid voru að halda uppi afmálisdag minni (!), sem var dýginn á Effi (3. ágúst).

Marga minni þur nidur frá idredi þess, að þeir gifu sér elsti föm ne þinnu
 til þess að fara i Þingvöllu og meðal þeirri voru fadir minni og þín bróðir
 minni. Annars minni ég elsti hvort nokkur mættu þar þar meðan að ég
 þá allra sítt hvegi þad voru, en mig minni, að Þorgrímur gamli hafi
 farið og sagt okkur eitthvad frá þíni ferðalagi, i Samlandi við lajð og
 sál minni. O, gúð voro lands, 16. Okt. árið Effi.

1876
 Jón Árnason

Rinnu ári síðar, eða 27. janúar 1876 hófst seltuarnafund Hóllu-segvarðsleikja
handa und að safna fé til orgelkaups í Kirkjunni og þess bréf það er lúta sendi
frú sís íflossou steyni til seltuarnanna hér í eftir:

Þáféid, m. e. rithöndin, þess það með sís að hndm. gæmli. Þorgrínsson umm höfu
átt fram hveidid og fyrsta fram hveidinnar að því að flossarar fjárfsummas var
leitad. Væðkaflaga var skapt til að 500 krónum fyrir fjárfsummas, en samstæða-
leitar féir allis, er í þessu i hveidinn sýna, að safuast höfdu 399,98 í flossou steyni.
- Það vantaði áðinn 2. fros-anna uppi á það sem frosfti.

Orgelid var veft og tektid fyrst til notkunar í Hvítasunnudag, 4. júní 1876 og var
vígóturáðan, en hann flutti sís Jón sál. Björnsson, hjartuðinn mig og hveidley.
Eins og tektid var fram í samstæða stjálum frá 27. jan. 1876, höfuð Þorgrínsson
látil eins og dettinn sissinn, Sylvín, síðar frá þessu, Hanna Bjarna Pálvagn
á leik. í orgel og leik hann úr í þessu í fyrsta sinni við víslu floss. Orgelid var
fransstól, frá F. Thomsson (í Haukmanus höfu) og heyrði í þessu í fyrsta sinni,
laugardaginn 16. Október 1875, frá Bjarni Ólafson mér að koma með sís, í þessu
Haukmanus hveid "þannu dag og dvelja hjá sís um daginn, meðan hann verði að
sís. Þótt þar verði áðinn um einfaldar orgel-afingjar að ræða og Bjarni ódristi
sís langt korninn und hveidinn, látil allur daginn um frosfti mér, að gort
sem steyni kostinn við tektid Bjarna, látiliddinn af hveidinn dýrdlegra flossinn, er
í þessu aldrei áðinn heyrft því leik. Ey mun stli höfuð heyrft til veisni hveidftoris
áðinn, stli svo mikil sem hannar stli!

Síðar um daginn og undir höfuð, áðinn en við Bjarni lúðinn af stíð til Hóllu-segvar
aftur, leikn þess dettinn Þorgrínsson, einhann frá. Lúta (Hallgrímsson) í Þianu og leikn
af hveid heyrft blöy í spiladót (spiladótinn, sem maunís í Gaudbe gerdí við og heit að
verri sannarinnadótinn (st. afiagrís áðinn sissinn af maunísí Góðaragnis).
Hjúringin af flossou stli stli að gort úr af við mig stli höfuð!

Þjarnir Þalsson var svo organisti við Stólkirkju fyrir frá því öngul kom í Hríðjuna, eins og
 áður er sagt, þar til hann drukknaði árið 1887, sem síðan væðnað var við.
 Hann hefur verið sannað að hann minni um að hafa í öngul-Harmonium. Voru þessi þing í
 einu þinu fyrsta sem hann kenndi: Frú Eliza bet þous dóttir, síðan að Greijader stad; og
 hún dóttir hins ágots Meelis og góðvinnu Þjarnir, sem hún Þjarnirsonar (d. 2. maí 1892) og hún
 hún frá Lúþjargar Hríðjuna dóttir, og hefur hann að öngul-Harmonium. Veturinn 1878-79 var
 Einar Einarsson frá Kapádal, fadri Sigurðar Hlíðars og síðan organisti í Hafnarfirði, með öngul-
 Harmonium í Syðra Seli hjó förelðarminum og gætti Þjarnir notkunnur sínum í viku þann-
 að upphafi til þess að veita honum tilsoju í öngulspiki. Síðan væðnað að ráði miðna minna
 og með hefti förelðarminum, að þj. lóði hjó Þjarnir, og frá því sagði Ódri 1922, enda var
 Þjarnir þess fjórundi og lóði hann rói til, að svo gætti hann, að hann félli frá, og frá öngul,
 að einhver gætti helid við organista öngulspiki, og með hefti og reyndiöt þad, frá miðna, fyrir
 en væðnað þad í þad. Áður var svo fátta um þessum í þessum gránu, að óðnum var
 eigi vól og eigi fyrir niðna að gangast hvoð hannin sneri (50kr. í ári). Þann egi egi,
 að Þjarnir kenndi öngulspiki, nema Tubal H. Magnússon frá (Hlíðarstöðum)
 miðna, náð. 1885, en árið eftir, að vetrinum 1885-86 sáði séna Valdemar Þriem í
 unga manni til Þjarnir, til þess að lora hójna við hína nýja sálmalott, sem frá var ný-
 laga hannin í. Væðnað frá síðna sngmanni við Hríðjuna frá, en séna V. Þriem þjónaði.
 Með þessum hótst niðna vinotta milli hann og Þjarnir, og frá öngul, sem hefur lóði.
 Þjarnir var alþjóðlega fjálfusastaðna madna, en frá var hann frá lóði barna kenngla
 við barnastólana í Stólkirkju. frá er fjólfur Veruhardson hotti hannin, sem mun
 hafa verið 1880-81. Þótti Þjarnir með afbrigðnum göðum barna kenngla, í þessum
 samna og lípna föðna. Þrátt hót hann upp þann vid, að sanna að sé bórnum og
 ranglingnum til sngs í barnastólana allan vetrinum, og nýlega frá H. 4 til H. 7
 í hveijna hvoði; hót hann frá margar uppleggjiloga madna yfir þeim yfrodli frá á
 margar hund og stumnti frá með sng og heitjuna upp frá frá og í þessum hína daga,
 alla til miðna hann vauð vid. Þrátt hann að frá, að þessi þessa iotta egi að ána

Óró og myndlingar, báldeur og fjöldi fullorðinna manna, Óddi Karla og Wenma, enda stofuandi hans með þeim stórt og gott söngfélag, sem oft lét til sín heyrast (Óðeyggis) Óddi þar og í Eyurbálka við mikils krúfningu allra þeirra en í hlýðni. Skoeldstúndir þessar undir áhrum þeirra mögu, en þótt gítu sött, óþægum ástoygar og til mikils gagns.

Það var í þessum skoeldstúndum, að Þjarni ofdi með þeim þinu mögu leikrit, en hann hafði sannað og var þó að sanna, en þann var þessi:

„Fundurinn að Druski“. Voru þar 11 leikendur, allt Karla manna yngri og eldri og var leikurinn bráðstummilögur. Hann fjalladi um útrýmingu sölsins ís í Laxeyddum fundar manna, en sáttu stjórna fund að Druski. Því miður en leikrit þetta glatað.

Þá var og „Gleffur og dagurinn“. Leikendur í þeim leik voru 14 að tölum, auk fjöldi „leikþýsingja“ (Stakstær), sem útanlega var safuð af föls þá, en viðtökt var við „jardar-förina“. Gótt ségi voru þeir um sönglögur glæðileik að ræða, var hann framsíðan á milli stummilögur og með afbrigðum spangilögur. Hann var á deila í þina margvís-lögur útfarað, „erfisdrýglingur og ónýtt fjöld“, sem þá bráðstúnd voru nýgg og sem hóf. Leikrit þetta var svo meinleita við, en sem hann fjalladi flóttum mönnum betur og þunni vel með að fara í leikriti þessum, sem leikrit var að einu notkunum sínum í Stokk-eyri og ísbeyla, en aldrei í Eyurbálka. Leikrit þetta mun hafa glatað.

Síðan kom leikritið „Eitt kvöld í Hlíðunum“. Leikendur voru 6 að tölum, og þá leikurinn fram í Hafnarfirði. Aðalpersónur voru: Þrinna Ándur, leikurinn af föri í Roffastöðum; þá Roffastad Þjarni og álfur, þá Ólafur varð unannuður leikurinn af föri í Roffastöðum; þá voru þar tótt spangilögur persónur, Þráfi Jóhann, leikurinn af föri Pálseyri eldra og Hafli-Granna, leikurinn af föri Veruhands eyri, lotur var „Mangi í kvöldum“, drýgja þessu stjórna og heppnis formáður, leikurinn af föri Pálseyri yngri, og Lási, veitinga þessu í „Veitingarinn“ í Hafnarfirði, leikurinn af föri Adalfróeyri (þá 14 ára).

Leikur þessi var sýndur nýgg oft, Óddi í Stokkseyri og í Eyurbálka og í síðasta sinni með Þjarni, sem leikandi, í Hverfisheimum, 20. febr. 1886. í Eyurbálka. Svó var leikur þessi eftir söttur, að hann drý vorum við bráðunum af föri Veru-

haldsson í sjó fram undir vöðum; en er í land kom, lágu fyrir of þess and
 frá Þjarni, að brýða mið fljótt við, fara ír skinnkláðum of þess isriatri og á sínu
 vöndu ír á Eyraabakka, til þess að sjá leikinn frá, frá Þjarni helldi þess
 fram að þess, (frá Þorgrímssu) að hrisfylli yrði af við komnu. Var þá kominn
 blýðstötuþylur, með ofgaroli á vöðum og frosti nokkur, en eigi kjáði að láta það
 standa í vegi. Við vorum nærri þess Múskatunga á leidinni ír eftir, og er það þó eigi
 nema Múskatungugangur. Við vildumst þess upp í heidi en vildum í fjöru, og vorum
 eila útlitinn, en til ávörðunarstadarinn kom, en það var Þarnastöðin í Eyra-
 bakka. Höfdu leikinn gott frá sekið fullan Múskatunga og leiddi eftir of þess.
 Að leiknum loknum, var of þess áttum leidd, "hinn í þess", til Villness og kom
 hann frá Eyraabakka, og stáðum við þess hinar þess góðgerðir. Þorgrímssu gæmli var
 viðstaddur leikinn og sáði við of þess frá en við sátum til leids: "það var vel af ós
 vilid, af yfther að þess; hafid þess þess, frá þess hafid stess rið svo vel og ávörðun.
 laga áttum, en þess voru viðstaddir leik yfther í höfdu, að eigi minniót þess eðli
 þess stess við nokkur einu þess við þess langan tíma. Þess leikur leik allir svo
 þessandi vel, enda held eigi að þess, þess þess þess svo til, við samning leik vísinn,
 að sérhver hlutur (Rolle) sé miðað við það, að hverjum einum yfther þess of þess
 að leikna það sem hann leik". Á þess leik sáði stess, og hann leidd of þess að komu
 nokkuð vater, sem frá eigi vand, frá þess var Þjarni með mið leikni á þess um og
 var í höfdu að leikna það frá um vaterinn.

Engum of þess gæmli frá, 20. febr. 1886, að Þjarni of þess ávörðun við ávörðun með
 of þess og áttum dala vaterinn hann, sem einn hinn fjóð þess þess foringji og gáf að þess
 gæmli um en við höfdu þess þess af þess.

Jónatón